

YŪKO TSUSHIMA

**KÖPEKLERE
VE DUYGULARA
DAİR**

ÇEVİRİ: BARIŞ BAYIKSEL

can
modern

YŪKO TSUSHIMA
KÖPEKLERE VE
DUVARLARA DAİR

Can Modern

Köpeklere ve Duvarlara Dair, Yüko Tsushima

Japonca aslından çeviren: Barış Bayıksel

水府 & 犬と塙について (*Inu to hei ni tsuite*)

İlk (bu çeviride kaynak alınan) baskı: Kawade Shobō Shinsha, 1982

© 2014 by Yüko Tsushima

© 2024, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Turkish translation rights arranged with the Estate of Yuko Tsushima through the Japan UNI Agency, Inc., Tokyo.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Haziran 2024, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 5 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Şirin Etik

Editör: Eda Okuyucu

Düzeltili: Ebru Aydın

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Sanat yönetmeni ve kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Melisa Matbaacılık Yayıncılık San ve Dış Tic. Ltd.

Maltepe Mah. Davutpaşa Çiftelahuzlar Sk. No: 16 Acar San. Sit.

Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 45099

ISBN 978-975-07-6360-1

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25, Sarıyer / İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

YÜKO TSUSHIMA
KÖPEKLERE VE
DUVARLARA DAİR

ÖYKÜ

Japonca aslından çeviren

Barış Bayıksel

♥can

YŪKO TSUSHIMA, “Satoko Tsushima” adıyla 1947’de Tokyo’da, modern Japon edebiyatının önemli isimlerinden Osamu Dazai ile bir öğretmen olan Ishihara Michiko’nun kızı olarak doğdu. Yazmaya Shirayuri Üniversitesi’nde öğrenciyken başladı, ilk hikâyelerini henüz yirmi dört yaşındayken yayımladı. Kariyeri boyunca Izumi Kyōka Edebiyat Ödülü, Noma Edebiyat Ödülü, Yomiuri Ödülü, Tanizaki Ödülü ve Osaragi Jirō Ödülü dahil birçok önemli ödül kazandı. Hikâyelerinde genellikle kadınlık meselelerini, yalnız anneleri ve deneyimlerini, toplumsal izolasyonu anlattı. “Kendi kuşağının en önemli Japon yazarlarından biri” kabul edilen yazar 2016’da Tokyo’da öldü.

BARIŞ BAYIKSEL, 1981’de Ankara’da doğdu. Kobe Üniversitesi Hukuk Fakültesi mezunudur. Kobo Abe’nin *Kumların Kadını*, *Başkasının Yüzü* ve *Virane Harita* kitaplarını çevirdi.

İçindekiler

Sular Âlemi	11
Köpeklere ve Duvarlara Dair	41

SULAR ÂLEMİ

Oğlum, oturduğumuz mahalledeki akvaryumcunun camekânında, Avrupa'dakilere benzeyen o kaleyi gördüğünde tam yaz ortasıydı. O yaz, beş yaşına daha yeni basmıştı.

Kale, akvaryum aksesuarlarından biriydi. Hava pompası takıldığında çıkan baloncukların kalenin köprüsünü kaldıracağı şekilde bir düzeneği vardı. Avuç içi kadar bir şeydi ama her birinde küçük pencereler olan üç adet kulesi ve mora çalan koyu rengiyle, çocuğun bunu gözüne kestirmesinde şaşılacak bir şey yoktu. Bu eski moda mor kale, suyun altında kim bilir nasıl da tuhaf bir güzelliğe bürünüyordu. Küçücük balıklar kulelerin o minik pencerelerinden salına salına geçeceklerdi. Baloncuk çıkaran pompayı durdurunca kale köprüsü incek, balıklar açılan boşluktan şaşkınlıkla içeri gireceklerdi.

Hemen oracıkta satın alabileceğim bir fiyatı yoktu. Zaten ne kaleyi koyabilecek bir akvaryumumuz ne de hava pompamız olduğu gibi hiç süs balığımız da yoktu. Oğlumun kreşten alıp getirdiği, plastik bir kutuda beslediğimiz beş tane kedi balığımız vardı sadece. Onlar da atamadığım için evin bir köşesinde öylece duruyorlardı, o kadar.

Fakat çocuk kaleden vazgeçemedi. "Annem almazsa

ben de kendim alırım,” diye karar verdi ve dükkân sahibine kaleyi mutlaka alacağını söyleyerek o gelene kadar kimseye satmaması için söz verirdi. Parası olduğu zaman karşılığında bir şeyler alabileceğini artık idrak edebiliyordu. Bir ve beş yenlik bozuk paraları biriktirip tekli satılan şekerlerden satın almaya da başlamıştı. Kalenin iki bin üç yüz yenlik fiyatını aklına yazdı. Çocuklar için bir milyon yen de üç yüz yen de aynıydı.

Dükkânda birkaç çeşit Japon balığıyla beraber, pirinç balıkları, su kaplumbağaları, semenderler ve kerevitler de satılıyordu. Farklı büyüklük ve şekillerde akvaryumlar, aksesuarlar, ilaçlar ve yemler de vardı. Kırklı yaşlardaki dükkân sahibi bu küçük dükkânı tek başına, kafasına göre işletiyor gibiydi. Dükkân, yokuştan inip çarşıya gittiğimiz yolun üzerinde olduğundan, oğlum her alışverişe gidişimizde önünde duruyordu. Camekân-daki canlılara sahip olmak gibi bir derdi yoktu. Oğlumun söz vermesini istediği dükkân sahibi, çocuklarla ilgilenmeye alışkın bir şekilde, “Merak etme, bak şu rafa koyuyorum. Sen de para biriktireceksin ama ha, ona göre. E tabii pahalı biraz, para biriktirmesi de kolay değil. Olsun, bekleriz,” diye cevap verdi. Çocuğun bu cevaptan mutlu olduğuna eminim ama ben bile sevinip adama gülümsedim. Çocuğun omzuna elini koyan adam da bana gülümsedi. Adamın gülümsemesi, “Merak etmeyin, elde kalmış zaten kim alacak ki,” der gibiydi.

Basit bir sevinçti. Küçük oğlumun, adını bile bilmediğim bir adamla sözleşmesinden mutlu olmuştum. Adamın oğluma bakıp ona cevap vermesinden mutlu olmuştum. Adam için her çocuk az çok birbiriyle aynı olmalıydı.

Keyfim yerine gelmişti. Kedi balıkları için içi oyuk, kütük şeklinde bir seramikle sarı ve pembe yapay çiçekler aldım. Eve döner dönmez kedi balıklarının olduğu plastik kutudaki suyu bol taze suyla değiştirip kütüğü ve çiçekle-

ri yerleştirdim. Kütüğün üzerinde plastik çimler de vardı. Hareketsiz duran kedi balıkları, yeni suyun şaşkınlığıyla kutuda dört dönmeye başladılar. Çiçeklerin yaprakları açılmış, balıklar hareket ettikçe suyun içinde hafifçe salınıyorlardı. O alacalı bulacalı renkleri suyun içinde hoş bir saydamlıkta görünüyordu. Yuvaları öyle güzel olmuştu ki neredeyse balıkları çıkarıp biz yerleşecektik. Oğlum da ben de coşmuştuk. Fakat ne kadar beklersek bekleyelim, kedi balıkları kütüğün içine girmeye yeltenmediler. Daha fazla dayanamayıp, “Ben onlara öğretim,” diyen oğlum elini suya soktu ve balıkları yakalamaya çalıştı. “Hemen anlamazlar. Çiçeklere alışmaları için bile daha zaman lazım. Bir ara kendi kendilerine kütüğün içindeki geçidi fark ederler, sonra da sevmeye başlarlar,” dedim.

Oğlum başıyla onaylayıp yine suyun içindeki çiçekleri ve kütüğü izlemeye koyuldu.

İki-üç gün sonra kedi balıkları kütüğün içine girip dışarı çıkmamaya başladılar. Plastik çiçeklereyse haliyle ilgi göstermediler. Oğlum her gün suyu gözlüyordu. Fakat henüz tatmin olmamıştı. Akli sualtı kalesindeydi. Alışverişe her çıkışımızda akvaryumcunun camekânına bakıyor, kalenin rafta olduğundan emin olup fiyatını söyleyerek bana teyit ettiriyordu: “İki bin üç yüz yen.” “İki bin üç yüz yen.” Parasını birer yen birer yen artırmaya başlamıştı. Dört yen. Yedi yen. On bir yen. Arada sırada, “Bayağı birikti,” deyip parasını bana saydırıyordu. “Yirmi sekiz yen.” Parayı sayıp söylediğimde de, “İki bin üç yüz yenden az mı, fazla mı?” diye soruyordu. “Az,” diye cevap verdiğimde bu sefer de gayet iyimser bir şekilde, “Biraz daha mı lazım?” diyordu. Yapacak bir şey olmadığından onaylıyordum. Daha sayı saymayı beceremiyordu.

Günler böylece geçip giderken önce sonbahar, ardından da aralık ayı geldi. Çocuğun aklında hâlâ derin suların dibinde tuhaf ışıklarla parlayan kale vardı. Yalnız

kale de değil; sualtındaki manzara gitgide genişliyordu. Kale en ortadaydı. Sualtı çiçekleri açmıştı; kurbağalar, suyılanları ve köpekbaklıkları oynuyorlardı. Her birinin kendine ait evi, bir dağ ve dağın üzerinde bir teleferik bile vardı. Diğer taraftan o sevimsiz kedi balıkları yine bir köşede unutulmuşlardı.

Çocuk ne kadar biriktirmişti acaba? Noel gelip çatmıştı. Ona parasının eksik kısmını tamamlayacağımı, böylece sonunda kaleyi alabileceğimizi söyledim. Kaleyi alabileceğimiz günü ben de iple çekiyordum. Dükkân sahibine verdiğimiz sözü hatırladıkça, heyecanla, “Şu gün gelse,” artık diyordum. “Bak biz sözümüzü tuttuk,” dediğimizde adamın onaylayışını görmek istiyordum. Eften püften de olsa sözümüz sözdü.

Koşa koşa akvaryumcuya gittik. Tahmin ettiğim gibi, adam çocuğun yüzünü görür görmez, “Bugün almaya geldin ha,” dedi. “Nasıl biriktirdin ama, aferin sana. Ben de seni bekliyordum zaten. İndirimi de hak ettin.”

Çocuk da ben de rüyada gibiydik. Kendimizden geçmişçesine eve döndük. Kaleyle beraber satın aldığımız akvaryuma su doldurduk, yeni olan hava pompasını bağladıktan sonra nefesimizi tutup kaleyi suya batırdık. Benim bile kalp atışlarım hızlandığına göre çocuk kim bilir nasıl heyecanlıydı. O güzel sualtı kalesi nihayet kendini gösterecekti.

Fakat hafif plastikten yapılmış kale bir türlü suya batmıyordu. Elimizi çeker çekmez tekrar su yüzüne çıkıyordu. Bir ağırlık ilişirmeden olmayacaktı. Mutfaktan getirdiğim tirbuşonu üç kulenin tam ortasından geçirdim. Kale sonunda battı. Hava pompasının tüpünü kaleye bağlayıp fişe taktım. Pompadan hızla çıkan baloncuklar köprüyü yukarı kaldırdı. Başka da bir şey olmadı. Baloncuklar ifadesizce suyun yüzeyine doğru çıkmaya devam etti, o kadar.

Sıra kedi balıklarını akvaryuma koymaya gelmişti. Sonbahar gibi balıklar peşi sıra ölmüş, geriye sadece bir tanesi kalmıştı. O da bulanık, kopkoyu bir yeşile dönmüş suyunu hiç değiştirmedığımız için çoktan ölmüş, suyun dibinde çürüyor olabilirdi. Balığın ölüsünü görme ihtimali, suyu değiştirme hevesimi kursağında bırakmıştı. Balığın yaşadığından emin olan oğlumun koruyucu bakışları arasında plastik kaptaki suyu yavaş yavaş lavaboya döktüm. Kirli bir yeşile dönmüş plastik çiçekleri çıkardım. Kabın içindeki seramik kütük yana yatar yatmaz suyun içinde bir şey hareket eder gibi oldu. Balık hâlâ hayattaydı. Birden korkmaya başladım. Acaba nasıl bir canlı çıkacaktı oradan...

Kütüğü de çıkardıktan sonra, içindeki su iyice azalan kaba yeni su ekledim. Suyun bulanıklığı giderek azalıyordu. O suyu da döktüm. Bu sefer suyun dibinde kıvrılıp duran kedi balığını görebilmiştim. Görünüşünde herhangi bir değişiklik yoktu. Çocuğuma, “Tek başına nasıl da hayatta kalmış değil mi?” diye sormadan edemedim. “Evet, çiçekleri de temizle çabuk,” diye gelişigüzel bir cevap verdi.

Çiçeklerin ve kütüğün üzerindeki salyamsı katmanı suya tutup temizledikten sonra onları da yeni akvaryuma koydum. Çiçekleri kalenin iki yanına, kütüğü de sol tarafa. Son olarak da kedi balığını koydum. Balık ağır ağır aşağı doğru yüzdü. Ne çiçeklere ne de kaleye ilgi gösterecek akvaryumun dibine gidip ağzını cama yapıştırdığı için biraz yem attım. Hemen fırlayıp yemeye başladı.

Çocuk gözlerini sudan ayırmıyordu. İkimiz yan yana akvaryumu izliyorduk. Hiç de öyle denizin derinliklerindeki bir kaleye benzemiyordu. Çiçekler de o ilk güzelliklerini yitirmişlerdi. Akvaryum biraz küçük gelmişti. Oysa yüksekliği yirmi santimetreden ibaret bu akvaryumu kendim seçmiştim. Daha büyük bir akvaryum

alıp tabanına çakıltaşları döksem, farklı farklı su bitkileri diksem, yüzeyinde yosunlar yüzdürüp rengârenk tropikal balıklar alsam, kale nihayet hak ettiği ihtişama kavuşur muydu acaba? Oğlumsa sessizce denizin içindeki dünyaya dalıp gitmişti. Belki de çocuklar retinalarına yansıyanları görmek istedikleri şeylere dönüştürebiliyorlardı. Suyun sessiz, karanlık ve sonsuz derinlikleri. Orada yalnız başına dikilen mor bir kale. Rüzgâr yerine ağır ağır akan su. Sıcağı barındırmadan süzülen solgun ışık.

Aklıma Ejderha Sarayı geldi. Yeryüzündeki insanlar, denizin dibinde, yeryüzünde yaşayanların gitmemeleri gereken soğuk ve güzel başka bir diyarın olduğuna inanmışlardı. Göklerdense denizlerin altı bunun için çok daha uygundu. Sular hemen yanı başımızdaydı zaten. Ölüler diyarı. Ölüler diyarından da biraz farklıydı gerçi. Kötülüğün, korkulacak şeylerin olmadığı bir yer. İnsana ait tüm hislerin bir rüya gibi eriyerek akıp gittiği bir yer. “Urashima Tarō” hikâyesinde, denizin dibindeki Ejderha Sarayı’na giden bir adam yeryüzüne döndüğünde, zamanın denizin dibinde yeryüzündekinden farklı aktığını görür. Deniz altında geçen yüz gün, yer yüzünde yüz yıl olmuştur. Ne var ne yok her şeyin değiştiğini gören adam iç geçirip, “Şimdi anlaşıldı,” der. Artık ne yaparsa yapsın, çoktun ölüp gitmiş olan ailesi için adamın daha gencecikken suda boğulup gittiği gerçeğini değiştirme şansı yoktur. Adam suda boğulmuş, yıllar geçtikçe tüm aile efradı da teker teker ölüp gitmiştir. Tüm hikâye bundan ibarettir. Oysa adam sular âleminden dönmüş, yapayalnız, çaresiz iç geçirmektedir. “Ne de olsa denizin dibine gidip döndüm, yapacak bir şey yok,” der. “Tam hatırlayamıyorum ama yine de o kadar fena değildi. Karanlık ve sessizdi. Sular beni sarıp sarmalamıştı. Ben su olmuştum, su da ben.”

Kömür madeninde büyük bir kaza meydana gelmişti. Yeraltındaki derin kuyulardan kurtarılanlar olmuştu. Kurtarma çabalarına son verilen birçok kişi de vardı. Yeraltında kalanların canlı çıkarılma ümidi olmadığı varsayıldığından, kuyularda başka grizu patlaması olmaması için bu insanların olduğu kuyulara su doldurulmaya başlanmıştı. Tonlarca su. Maden suyla dolmuştu. Beş-altı ay geçince sular kendiliğinden çekilecekti. Cesetler de ondan sonra toplanacaktı. Şimdi su hâlâ o insanları sarıp sarmalıyor. Yüz gün, yüz yıl oluyor. Zaman sessizce akıp gidiyor. Sular âleminde kesinti yok. Su, yeryüzüne yayılmaya devam ediyor. Suyun sarıp sarmaladığı kişiler de suyla beraber yayılıp nehirlere, denizlere dönüşüyor. Çocuğum da ben de sular diyarını en yakınımızda hissetmemize rağmen, nihayetinde oraya yaklaşamayacağımızı da bildiğimizden, dua edermişçesine hayallerimizi ona emanet ediyoruz. Oranın nasıl bir yer olduğu hakkında hiçbir şey bilmememize rağmen sular diyarını bir türlü unutamıyoruz.

Çocukken yeraltı suyunun ne demek olduğunu tam kavrayamadığım için, üzerine bastığım yekpare bir zemin, onun altında da sular olduğunu düşünürdüm. “Öyleyse bu bastığımız yere hiç güven olmaz,” diye hayret ederdim. “Suyun üstünde yüzdüğü sürece yerin ne zaman batıp suların ortaya çıkacağını bilemezsin. Yeri fazla dürtmeden usulca yürümem lazım. Öyle kafana göre kazmak falan ise söz konusu bile değil.” Bu düşüncelerden kurtulamadığım bir dönem oldu. Kaç yaşındaydım ki? Su birikintilerine de basmıyordum artık. Öyle bir masal da vardı zaten. Bir su birikintisine basarsam suyun dibine batıp gideceğimi düşünmeden edemiyordum. Dikkatle bakınca dipsiz sular âlemine giriş kapısıymış gibi görünüyorlardı zaten. Şimdi kendi küçük çocuğumu su birikintilerine basarken gördüğümde bile ödüm kopuyor.

Küçükken bu dünyada en iyi bildiğim yer evimiz ve evimizin yanındaki küçük mezarlıktı. Mezarlıktayken yeraltı sularını hemen ayağımın altında hissedebiliyordum. Mezarlıkla o kadar içli dışlı bir çocuktum ki, yeraltı sularının bu mezarlıktan yeryüzünde ne kadar yer varsa alttan alttan buralara doğru yayıldığını sanıyordum muhtemelen. Evin bahçesinden çıkar çıkmaz mezarlık başlıyordu. Her mezarlıkta olan o dar yürüme yollarından burada da vardı. Üzerindeki toprak hep nemliydi. Evin bahçesiyle yan yana olmasına rağmen buradaki toprak farklıydı. Mezar taşını çekip çıkarsam, yeraltı sularına giden bir geçidin (ana delik) açılacağını sanıyordum. Mezarların bu tür yerler olduğundan emindim. “Açılan delikten bakarsam ölülerin sürüler halinde yüzdüğü yeraltı sularını görürüm. O yüzden mezar taşlarını devirmek, yerinden oynatmak olmaz. Fakat mezar taşları tıpa görevi gördüğü sürece, boşlukların olduğu başka yerlere nazaran mezarlık çok daha güvenli.” Bu tür şeylere inanıyordum; mezarlıktaki yeraltı sularının başka yerlerdeki gibi durup dururken çığırından çıkmayacağına.

Beni babamın mezarına ilk götürdüklerinde sanırım üç yaşındaydım. Babam öleli tam iki yıl dolduğuna göre muhtemelen Budist töreni yapılıyordu. Bunu o zamandan kalan bir fotoğraf üzerinden söylüyorum, yoksa o âna dair hiçbir hatıram yok. Altıncı senesi dolduğunda da yine babamın mezarına gitmiştik. Mezarlığın iyice nemlenmiş toprağında ayağım kayıp, “Böyle bir yerde yürümek istemiyorum,” diye duraksayınca yetişkinler yürüyüp gitmiş, bense nereye gideceğimi bilemeden o daracık, bir çocuğun gözünde tünele benzeyen mezarlık yolunda tek başıma yürümek zorunda kalmıştım. Hangi gidişimdeydi acaba? O gün duyduğum korku hep içimde kaldı. Benim için her mezarlık aynıydı. Evimizin yanındaki mezarlık aynı zamanda babamın da mezarlığıy-

dı. Annemin mutfakta oluşu benim için nasıl normalse, babamın mezarlıkta oluşu da o kadar normaldi.

Babamın yerin üstünde değil de suyun içinde öldüğünü nasıl olduysa öğrenmişim. Çocuklar bir şeyi nasıl öğrenirlerse öyle. On yaşındayken “suda intihar etme”nin ne demek olduğunu da öğrendim. O sıralar babam yerüstünde ölmediği için biraz rahatlamışım da. Yerüstünde ölmekle suyun içinde ölmek benim için aynı şeyler değildi. Suda ölümü “ölüm” olarak düşünemiyordum.

Annem yine şemsiyesini unutup gitti. Yetmişini geçti ama nerden bakarsan bak daha otuz-kırk yıl ömrü var. Niye hiçbir şeyi unutmaz da hep bu şemsiyesini unuttur, diye sinir oluyorum. Kapının yanındaki şemsiyelikte duran o şemsiyeyi her gün fark ettiğim halde, yaşlı anneme şemsiyesinin bende olduğunu haber vermiyorum. Hele şemsiyeyi alıp götürmek aklımın ucundan bile geçmiyor. Orada öylece duruyor.

Benim ve çocuğumun şemsiyelerimizin de durduğu şemsiyelikten, bir tek annemin şemsiyesinin o uzun siyah tutacağı yana doğru çıkıntı yapıp zaten daracık olan holden girip çıkmayı iyice zorlaştırıyor. Yine de mümkünse annemin şemsiyesine dokunmak istemediğimden, yerini düzeltmeye yeltenmiyorum. Bu sefer de annemin şemsiyesinin bende oluşu daha bir gözüme batmaya başlıyor.

Yine tıpkı bunun gibi unuttuğu bir şemsiye daha vardı. Annem bana gelip de şemsiyelikte duran şemsiyesini fark etmediği sürece geri alamayacağından, bende durması normaldi. Buna rağmen kendim anneme bir türlü söyleyemeyip her taşınışımda o şemsiyeyi de beraberimde götürüyordum. Şimdiyse göz önünde durmayacak bir yere kaldırmışım.

"Yıllar geçtikçe sular âlemi gözünde gitgide güzelleşecek, ısıltısını daha da artıracak. Ve sen o âleme gideceksin. Böyle olmasını diliyorum. Seni sevdiğim için, bir gün öleceğini düşünmek falan istemiyorum."

Rüya ile gerçek arasında süzülen anılarla örülmüş duvarlar, su tannları tarafından kapıp götürülen babalar, unutulmuş şemsiyeler, yitirilen çocukluklar, hiçbir zaman tam anlamıyla aile olamamış aileler...

21. yüzyılın en özgün kadın yazarlarından Yüko Tsushima bir evlat, bir kardeş, bir anne ve bir kadın olarak kendi hayatının farklı dönemlerinden izler taşıyan bu iki öykü aile olmanın zorluklarını eşelerken, terk edilmenin, kayıp ve yas duygusunun, yalnızlığın yarattığı melankoliyi de su yüzüne çıkarıyor.

"Tsushima metinlerinden öğrendiğim şey, kadın çalışmalarının ne kadar dram içerdiği ve ifade edilmeyi, tartışılmayı ne kadar hak ettiği."

Annie Ernaux

"Yüko Tsushima, kendi kuşağının en önemli Japon yazarlarından biri."

The New York Times

#japonedebiyati #kadinyazini #aile #yalnizlik #cocukluk #kayip #yas

 can

 canyayinlari.com | | | | canyayinlari

öykü

ISBN 978-975-07-6360-1

9 789750 763601